

Paulus en Apollos

door: G. André

“(…) opdat u zich niet opblaast de één voor de één en tegen de ander.”

1 Korintiërs 4:6

Op zijn tweede reis kwam Paulus te Korinte (Hand. 18). Tot op dat ogenblik had zijn dienst in Asia en in enkele minder belangrijke steden in Macedonië plaatsgevonden. Nu was hij na Athene weer in een grote stad. Hij kwam er alleen (zie Hand. 17:15; 18:5), *“in zwakheid, in vrees en in veel beven”* (1 Kor. 2:3). Hij kreeg daar te maken met de Griekse geest: nieuwsgierig, onrustig, altijd iets nieuws verlangend (Hand. 17:21), redetwistend en wijsheid zoekend. Bovendien vond men de boodschap van een gekruisigde Christus dwaasheid (1 Kor. 1:22-23). Het was daar een voor het evangelie ongunstig, bedorven milieu, vol verzoeken en gevaren. Afgodendienst, heidendom en oosterse mystiek namen een belangrijke plaats in (1 Kor. 8:10; 10:14-22). Het was het werk van de satan om door deze hindernissen het werk van de apostel te belemmeren en pasbekeerden te laten struikelen.

“Maar voor de geroepenen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God” (1 Kor. 1:24). De Heer hielp Zijn dienaar Paulus, toen deze niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid het getuigenis van God verkondigde. Zijn prediking was een openbaring van geest en kracht. Het begin was moeilijk; de Joden lasterden hem. Moest hij – net als in Athene – weggaan zonder veel vrucht op zijn werk? Op dat ogenblik van vertwijfeling kwam Crispus met heel zijn huis tot geloof. Daarop volgden er meer: *“En velen van de Korintiërs die hem hoorden, geloofden en werden gedoopt. De Heer nu zei ‘s nachts door een gezicht tot Paulus: Wees niet bang, maar spreek en zwijg niet, want Ik ben met je, en niemand zal de hand aan je slaan om je kwaad te doen, want Ik heb veel volk in deze stad. Hij nu bleef een jaar en zes maanden en leerde onder hen het woord van God”* (Hand. 18:8-11).

Er ontstond een grote gemeente, waarbij het hun aan geen genadegave ontbrak (1 Kor. 1:7). Toch waren de meesten eenvoudige mensen, zoals we lezen: *“Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele aanzienlijken”* (1 Kor. 1:26). Wat een vreugde voor Paulus hen zo te zien, die hij in Christus Jezus door het evangelie had verwekt (1 Kor. 4:15). Zij waren het zegel van zijn apostelschap. Toen hij met Prisca en Aquila afscheid van hen nam en naar Syrië wegvoer (Hand. 18:18), kon hij hen vol vertrouwen

overgeven in de hand van de Heer en verwachten dat hij hen met vreugde zou terugzien, wanneer hij terug zou komen in Korinte.

Maar al snel namen de dingen een andere wending. Terwijl Paulus zijn reis voortzette in Asia, Judea, Galatië en Frygië kwam er in Efeze een Jood, Apollos genaamd, *“van geboorte een Alexandrijn, een welsprekend man”*. *“Hij was machtig in de Schriften”* (Hand. 18:24). Onderwezen door Priscilla en Aquila, werd hij een nuttig instrument in de hand van de Heer. Toen hij naar Achaje reisde, was hij met name voor de in Korinte wonende gelovigen van veel nut. Veel Korintiërs raakten in de ban van Apollos, terwijl ze Paulus verachtten (2 Kor. 10:10). Ongetwijfeld waren ze onder de indruk van zijn welsprekendheid, zijn beschaafde taal en zijn overtuigingskracht. Anderen wilden Paulus gaan verdedigen. Weer anderen kozen voor Kefas. Verdeeldheid en twist was het gevolg; zij zeiden: *“Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus”* (1 Kor. 1:11-12).

Wat deed Paulus, toen de huisgenoten van Chloë hem wezen op deze gevaarlijke ontwikkeling? Het zou gemakkelijk zijn geweest te zeggen, dat de nieuwelings Apollos eigenlijk niet goed in de waarheid was bevestigd. In Efeze hadden Aquila en Priscilla, die bij de Korintiërs goed bekend waren (Hand. 18:2), hem de weg Gods nauwkeuriger moeten uitleggen. Het was voor Paulus mogelijk geweest om te proberen de volgelingen van Apollos af te trekken en ze tot hem terug te brengen. Maar dat kwam niet in hem op. Integendeel, in de eerste brief die hij aan de Korintiërs schreef, zei hij: *“Want in veel verdrukking en benauwdheid van hart heb ik u geschreven onder veel tranen”* (2 Kor. 2:4). Maar over Apollos vinden we geen enkel ongunstig woord¹.

“Wat is dan Apollos, en wat is Paulus? Dienstknechten door wie u tot geloof gekomen bent, en dat zoals de Heer aan ieder heeft gegeven. Ik heb geplant, Apollos

¹ Maar als valse leraars proberen mensen achter zich aan te trekken, dan komt Paulus wel heftig en streng tussenbeide: *“Als iemand u een evangelie verkondigt naast dat wat u ontvangen hebt, die zij vervloekt!”* (Gal. 1:9). *“Als iemand een andere leer brengt (...) die is opgeblazen en weet niets”* (1 Tim. 6:3).

heeft begoten, maar God heeft de groei gegeven” (1 Kor. 3:5-6).

Ook Apollos heeft, voor zover bekend, zich niet tegen Paulus gekeerd. Integendeel, hij had Korinte verlaten en met het oog op de geschetste situatie voelde hij zich niet vrij er weer terug te keren (1 Kor. 16:12).

De Korintiërs bliezen zich op, “*de één voor de één en tegen de ander*”. In vleeselijke gevoelens wandelden ze naar de mens (1 Kor. 3:3). Paulus zegt echter: “*Wie plant en wie begiet zijn één*” (1 Kor. 3:8). “*Want wie onderscheidt u? En wat hebt u, dat u niet hebt ontvangen? En als u het dan hebt ontvangen, waarom beroemt u zich, alsof u het niet had ontvangen?*” (1 Kor. 4:7).

Paulus zelf bracht de grondbeginselen in praktijk, die hij had ontvouwd in zijn brief (1 Kor. 12:4,5,12,24). Er is verscheidenheid van genadegaven, die evenwel gegeven zijn door één Geest. Er is verscheidenheid van bedieningen, maar het is dezelfde Heer, die ze zal gebruiken ten goede van allen. Evangelist, herder, leraar: de gaven zijn nutteloos en ijdel, als God ze niet toebedeelt. Het is noodlottig als in een gemeente deze vleeselijke houding heerst, de één voor de één en tegen de ander, zelfs als de oorzaak niet eens bij de dienstknechten van de Heer ligt.

In verband hiermee stelt Paulus de vraag: “*Is Christus gedeeld?*” (1 Kor. 1:13; 12:12). Laat het kruis van Christus niet vergeten worden. Hij is de Heer der heerlijkheid, de ene grondslag van de Gemeente (1

Kor. 3:11). Ware dienst leidt ertoe dat mensen met Christus verbonden worden. Ze plaatst zichzelf niet op de voorgrond. Vier dingen zijn nodig voor een dienstknecht van God:

1. Een hart waarop door de Geest van de levende God de naam van Christus is geschreven (2 Kor. 3:3).
2. Het openbaren van de waarheid, waardoor men zich aan elk menselijk geweten aanbeveelt voor Gods aangezicht (2 Kor. 4:2).
3. Zich in alles aanbevelend als dienaars van God, in veel volharding (2 Kor. 6:4).
4. Niet zichzelf aanbevelend, maar enkel door de Heer. Zo iemand is beproefd (2 Kor. 10:18). Dit laatste punt kunnen we aanmerken als het belangrijkste.

“Laat daarom niemand in mensen roemen; want alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, alles is van u; en u bent van Christus, en Christus is van God” (1 Kor. 3:21-23).

“Oordeelt daarom niets voor de tijd, totdat de Heer komt, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God” (1 Kor. 4:5).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1950-300](#)

Titel: [Paul et Apollos](#)

Oude Sporen 2008